

2022. március 16-án ismét a Nők Lapjában szerepelt a Dr. Mező Ferenc Általános Iskola integrációs nevelése és oktatása. Köszönjük V. Kulcsár Ildikónak, hogy kíváncsi volt ránk és írása révén ismertté vált inkluzív pedagógiai munkánk.

IGAZI PEDAGÓGUSOK KÜZDŐTERE

- Iskolánk az ezredfordulón megfogalmazott szakmai alapidokumentumban rögzítette, hogy mozgásszervi és hallási fogyatékos, továbbá autizmus spektrumzavarral és egyéb pszichés fejlődési zavarral élő gyerekeket is fogadunk, amire nem minden iskola vállalkozik – mondja Gombár Erzsébet, a zuglói Dr. Mező Ferenc Általános Iskola energikus, autonóm személyiségű igazgatója, míg kicsi irodája felé igyekszünk a délelőtti napfényben fürdő, tágas aulában. Ő szívesen beszél az atipikus fejlődésű gyerekekről, mert annyi a munka egy hatszázhusz tanulót oktató-nevelő iskolában, hogy hasznos, ha a szülők tudják, milyen gondokkal küzdenek a pedagógusok, akik a hétköznapiakon több időt töltenek a gyerekeikkel, mint ők.

- Jó iskolának tartják a „Mezőt”, továbbtanulási eredményeink, innovatív szemléletünk, módszereink és a különleges bánásmódot igénylő gyerekekre irányuló figyelmünk miatt. Én húsz éve dolgozom itt, hét esztendeje vagyok igazgató, tehát bőséges tapasztalat alapján állítom, végtelenül fontos, hogy jó kapcsolatot alakítsunk ki a szülőkkel, mert csak együttműködve érünk el eredményt.

Kiváló példa erre Csicsákné Kovács Edina, az egyik első osztály népszerű tanítója, aki látogatja a családokat, pedig régóta nem kötelező, és nem rest felkeresni a közeli óvodákat, hogy egyeztesse a hatékony nevelési módszereket az óvónőkkel. Amikor tavaly nyáron megtudta, hogy egy Aspergerszindrómával élő kisgyerek kerül az osztályába, iskolalátogatásra hívta az együttműködésre kész családot. Bemutatta a tágas épületet, az osztálytermet, hiszen „egy autista nem érkezik bizonytalanba”. Valószínűleg ennek is köszönhető, hogy a legnehezebb helyzetekben is meg tudja őt nyugtatni egy öleléssel. Az is segíti a szép „furcsa” kisgyerek szocializációját, hogy gyakran ül mellette pedagógiai asszisztens, és segít az órai munkájában.

- Sok tanítványunkon nincs „címké”, mégis szoronganak, elhúzódnak a többiektől, néhány tárgyból rosszul teljesítenek, pedig figyelek a kollégáimmal, hogy a saját tempójukban haladhassanak. Ilyenkor segítséget kérek a fejlesztőpedagógusunktól, az iskolapszichológusunkat pedig meghívom néhány tanórára, figyelje meg őket.

Gyakran beszélgetünk együtt az érintett szülőkkel, az is előfordult, hogy mi kezdeményeztük egy tanítványom gyermekpszichiátriai kivizsgálását a Vadaskert Alapítványnál – meséli a mesterpedagógus tanítónő. Majd, amikor szóba jönnek a legtöbb gondot okozó BTMN-es és SNI-s diákok, a szünetben betoppanó segítők is véleményt mondanak. Ismerik az összes gyereket! Mentőné Balogh Szilvia fejlesztőpedagógus, aki otthon, a férjével is készít eszközöket a gyerekek

fejlesztéséhez, Tóth Tünde pedagógiai asszisztens, aki végtelen türelemmel tanul (ebédel, játszik) a gyerekekkel, Orosz Adrienn iskolapszichológus, aki részt vesz a napi problémák megoldásában, és jól ismeri az atipikus fejlődésű diákok hátterét. Szükség is van a szakemberek összefogására, mert az iskolában hetven BTMN-es, negyven SNI-s gyereket nevelnek-oktatnak, akikhez legalább tíz pedagógiai

asszisztens kellene négy helyett, és kilenc, sajnos gyakran cserélődő „utazó gyógypedagógussal” dolgoznak. Nem véletlen, hogy húsz-harminc százalékos a fluktuáció, hiszen sok tanító és tanár nem bírja a fokozott terhelést.

- Ha nem lennének felnőttek a gyerekeim, bizony nem tudnék naponta tíz órát is dolgozni, és nem tölthetném munkával sok hétvégémet. A leginkább „húzó” kollégáim hasonlóan élnek. Tudod, miért csoda ez a hivatás? - kérdezi az igazgatónő nevetve. - Mert a pedagógusok

lelkesedése, az „együtt tesszük” öröme és a gyerekek szeretete pajzs a kiegészítés ellen. De mi lenne az integrációval – általában az iskolákkal –, ha mindenki csak annyit dolgozna, amennyire a munkaköri leírása kötelezi?

A teljes [cikk itt olvasható](#)